

*Presentatie aanbieding Bekend, maar soms onbemind
Den Haag, raadszaal, maandag 18 februari 2019
Mikal Tseggai, raadslid Den Haag, na ontvangst rapport*

Beste aanwezigen,

Allereerst wil ik de Nederlandse Vereniging voor Raadsleden bedanken voor de uitnodiging om dit rapport in ontvangst te nemen. Ik heb het rapport stiekem al gezien en heb met veel interesse de aanbevelingen gelezen. Dat ik gemeenteraadslid ben, komt voor onbekenden wel eens als verrassing, zeker als ik zeg dat mijn roots in Eritrea liggen. Er zijn in Nederland geen andere politici met een Eritrese achtergrond, en het aantal raadsleden van Afrikaanse afkomst is sowieso erg laag. Jonge zwarte vrouwen worden eerder geassocieerd met bijvoorbeeld tienerzwangerschap dan met politiek. Toch maakt dat mij niet pessimistisch. Ja, de politieke participatie van sommige migrantengemeenschappen in Nederland loopt sterk achter, bijvoorbeeld die van de Afrikaanse gemeenschap, maar ook die van de Oost-Europese en Aziatische gemeenschap. Maar overal zetten mensen uit verschillende gemeenschappen de eerste stapjes. Dit past bij de verschuiving van de plek van migranten in onze samenleving.

Vroeger hadden we het over gastarbeiders, buitenlanders en allochtonen. Ze waren hier te gast en dienden zich eigenlijk ook zo te gedragen. Politieke participatie diende er vooral toe om de eigen gemeenschap lokaal te vertegenwoordigen en veel politici met een migratieachtergrond hadden moeite deze rol van zich af te schudden, als het al zover kwam. Nu is dat anders. Allereerst gebruiken we de woorden buitenlanders en gastarbeiders steeds minder. We hebben het liever over Nederlanders met een migratieachtergrond of bijvoorbeeld Eritrese Nederlanders. Dit past ook bij de tweede, derde en zelfs vierde generatie die voortkwam uit ouders die naar Nederland vluchten of kwamen voor werk.

Mijn generatie, hier geboren en getogen, maar met roots in het buitenland, is in eerste plaats Nederlander. Sommigen voelen zich helaas niet zo, mede veroorzaakt door de verruwing van het maatschappelijk debat op onderwerpen als migratie en integratie. Maar anderen voelen zich hier thuis. Maar wat betekent je thuis voelen? Hiervoor wil ik even een verhaal over mijn familie vertellen. Mijn ouders zijn al lange tijd gescheiden en mijn vader kreeg na een tijdje een relatie met een Nederlandse vrouw,

met wie hij ging samenwonen en nog een dochter kreeg. In die tijd veranderde er veel in mijn vaders huis, het huis wat ik kende als mijn ouderlijk huis en gek genoeg leerde die nieuwe dynamiek in onze familie mij veel over onze samenleving. Mijn vader is namelijk één van de weinigen in mijn grote familie die een relatie kreeg met een Nederlandse vrouw.

Tot dat moment was onze familie een soort Eritrese baken in mijn leven, als ik bij mijn ouders was at ik Eritrees, dronk ik Eritrese koffie en spraken we Tigrinya. Verhalen werden verder verteld, rituelen werden doorgegeven en de Eritrese taal en cultuur werd bij ons thuis gekoesterd. Toen mijn vader een relatie kreeg met een Nederlandse vrouw, zij onderdeel werd van onze familie en mijn iets te zeggen kreeg over ons huis, veranderden al die dingen. De Eritrese attributen in huis namen in het interieur een iets minder prominente rol in, Tigrinya werd minder gesproken zodat iedereen mee kon kletsen en Eritrees eten was ook niet altijd meer vanzelfsprekend.

Hoe Nederlands mijn familie ook is of in de loop der jaren is geworden, we moesten daar allemaal toch even aan wennen. Het zorgde bij ons in de familie gelukkig niet voor conflicten, maar vaak is dit het punt in de samenleving waarop het schuurt. Als je je ergens thuis voelt of wilt voelen, is het niet meer dan logisch dat je dingen in huis verandert. De lelijke oude leunstoel van je partner wil je misschien de deur uit, de muren schilder je liever in een andere kleur en als je toch bezig bent, kun je net zo goed de hele boel naar jouw smaak inrichten, zodat het huis van je partner ook jouw thuis wordt. Maar dat kan bij degene waarbij je intrekt natuurlijk voor tegenstand zorgen: je partner is wel erg gehecht aan die lelijke leunstoel.

En zo is het eigenlijk ook net met onze samenleving: waar de oudere generatie migranten gedroeg alsof ze hier te gast waren, eist de generatie die hier geboren is eigenaarschap van dit land, van de Nederlandse identiteit en cultuur. Dit doen zij via de media, maatschappelijke organisaties, de wetenschap en het bedrijfsleven. Nederlandse symbolen zoals bijvoorbeeld Zwarte Piet worden aangepast, de vraag naar diversiteit neemt toe in alle lagen van samenleving en ook in de politiek vinden zij langzaam hun weg. En bij de oorspronkelijke bewoners van het huis dat Nederland heet, leidt dit soms tot tegenstand. En juist daarom is het belangrijk dat we het samenleving hebben over onze overeenkomsten, onze verschillen en over hoe we willen dat ons huis een thuis wordt, voor iedereen. En op de plekken waar bepaald wordt hoe ons land eruit moet zien, moet iedereen mee kunnen praten, mee

kunnen doen en des te belangrijker: een zekere vorm van macht of mandaat hebben om mee te kunnen beslissen. Want dat is uiteindelijk waar het om gaat, zeker in de politiek: niet alleen mee kunnen praten, maar ook mee kunnen beslissen. Daarom ben ik blij dat dit onderzoek laat zien wat er goed gaat, wat er minder goed gaat en wat er verbeterd kan worden aan diversiteit in gemeenteraden. Omdat juist daar mensen bepalen hoe hun stad, dorp of gemeente de toekomst in gaat. Als afsluiting wil ik daarom dr. Soumia Akachar van harte feliciteren en complimenteren met dit mooie onderzoek. Hartelijk bedankt voor de aanbevelingen en je bijdrage aan de positie van gemeenteraadsleden met een migratieachtergrond.